

Nu gryr den dag, som fått ditt ljufva namn,
Den andra dagen i vår nya månad,
Och fast den än bär vintern i sin famn,
I månget bröst den gjuter sommarns tränad.

Till lyckan också nu jag bedja vill,
Att hon till dig allt stort och skönt må sända,
Men skänka dig en ny förmåga till,
Att kunna — släcka lika bra som tända.

Må flere år blott bära gyllne frid
I stilla vintrars, glada vårar's famnar,
Tills att vid gränsen af vår korta tid
Du i den bästa fridens boning hamnar!

Till Anna.

(På eft. m. af hennes födelsedag.)

Ånkens snabba pil vill stanna
Och jag sjelf förvirrad står,
Då nu först jag mins, att Anna
Just i dag fyllt femton år.

Slika fel i våra tider
Endast du kan öfverse
Och fast jag kom sent omsider,
Hoppas jag förlåtelse.

Mycket, ja oändligt mycket
Skulle jag nu säga, men
Får ej glömma hufvudstycket,
Att lyckönska dig, min vän!

Jag besjunge smärta växten,
 Ögats azur, halsens snö,
 Men bör hålla mig till texten:
 Just till Anna, dagens mö.

Låt mig önska ständig lycka,
 Idel glädje, trefnad frid,
 Mätte hälsans rosor smycka
 Dina kinder all din tid.

Mätte himlens stjernor klara
 Lysa på det skönas stig,
 Mätte himlens englar spara
 Rum ibland sig ock åt dig!

Minnesverser

(vid särskilda tillfällen.)

☉, vore jag en nerf, som ledde till ditt hjerta,
 Längs mig skull ingen bitter känsla gå,
 Jag slete af mig sjelf, förr'n någon smärta
 Din oskulds glädje skulle störa få.

Samma fosterländska öga
 Sett oss växa i sin famn,
 Samma mål, det stora höga,
 Ofvan molnen, är den hamn,
 Dit vi ock tillsammans böra
 Gudalännet återföra.

Fly längs tidens skumbeklädda strömmar
 Njut af lifvet, älska, älskad var!
 Men låt dock i dina ungdomsdrömmar
 Mig ändå som skugga helst stå kvar.

Fast muntra gossar finns "i långa banor",
 Som hänryckt dyrka dig och "stå på tå",
 Så mins, att en, som slogs bland dina fanor,
 Än önskar plats bland dina gossar blå!

Den vers jag skrifver må du gömma
 Såsom ett minne af en vän. —
 Din *leva* rättfram må du glömma,
 Men bakfram ber jag, glöm ej den!

Om i en lugn och stilla aftonstund
 I tysta tankar du försjunken sitter
 Och lyssnar till, hur i en sommarlund
 Zefyren blandas utaf fogelqvittr:
 — Om du vid brasans sken en vinterqväll
 Med slutna ögon om ett fordom drömmer
 Och utaf dessa sköna minnen säll
 En stund vid kolnad glöd allt annat glömmet,
 Så låt bland dessa minnen mig också
 Helt litet blott, ja, fastän huru föga,
 Ja, fast som halflömd skugga helst få stå,
 Men få en blick utaf ditt minnes öga.

Vänskapliga stämman, som talar bland bröder,
 O, tystna ej nånsin i människobröst!
 Den bästa är du att den sorgsne ge tröst,
 Den starka är du, som den vacklande stöder,
 Förklinga ej nånsin, o, härliga röst!

Din skål, min bror, ren förrän korken smäller,
 Din skål, då glaset derpå drickes ut,
 Din skål, då jag de följande ihäller,
 Din skål, min vän, ändå, fast allt är slut!

Till Kalle och hans brud,

(med ett bruddynvar.)

Nu har jag riktigt kommit på det hala,
Skall jag väl tiga, eller skall jag tala?
Svårt val! — — Ack, sånggudinna, apropos!
Det här väl borde du förstå dig på.

Kom, hjälp mig nu, jag är i grufflig klämma,
Jag vet ej, hur jag skall min lyra stämma,
Jag fruktar, att jag ej kan ta räson,
Kom hit och hjälp mig du och gif mig
ton — — —

Nu öfver molnen, rymdens mjuka mattor,
Min sångmö kommer kuskande med kattor,
Hon stiger in, hon är på godt humör,
Hon griper lyran och dess strängar rör.

Hon vill ha melodi till dessa rader, —
Jag föreslår en — stump af "Kalle Glader",
Hon tycker, att det icke passar alls
Och klämmer till uppå *en gammal vals*.

Men om jag nu på något sätt mankerar,
Så veten, att Gudinnan sjelf dikterar;
Förlåten henne, om så är, jag ber,
Men jag är fri, ty jag är blott sekter:

Här är ett dynvar, mine käre vänner,
Hvars saga jag till hälften endast känner,
Men sen ej mer, än att det fylls med dun
Och blir i ro — *kanske* — i er paulun!

Dess yta är som vanligt utstofferad,
Den har en krans af runor inbroderad,
Der *tebningar* och *blommor* synas gro, —
Det der betyder något, kan jag tro!

Mån I på dynan få så ljuftva drömmar,
Att de i rymden fritt med lösa tömmar
Må stundom himlens sköna nejder nå
Och stanna der och sucka djupt hå, hå! —

Se så, se så, sin väg nu sångmön rusar
 Och piskar efter, att det riktigt susar!
 Det var en fasligt bråd och plötslig flykt
 Och visan fick en hastig ändalykt!

Hon for, som af en orm hon blifvit biten,
 Men hon var afundsjuk väl, stackars liten,
 Ty det står skrifvet, att det kostar på,
 Att lefva länge och få ogift gå.

Almas hals.

På befallning

(i anledning af en mängd sminkpenslar.)

En sådan magt jag ej besitter,
 Att sjunga om en hals, som din,
 Den sjunger bättre nog, än min,
 Och då en näktergal der sitter,
 Hvad båtar andra *foglars* qvitter?

Min sång skall därför lång ej blifva,
 Ty "på befallning" hellre vill
 Man taga från, än lägga till,
 Och endast *trögt* jag kan beskrifva
 En, af en gud böjd, marmorskifva — —

Som en gudinna du om dagen
 För verldens blickar tar dig ut,
 Tills qvälln och — maskeradens slut,
 Då gräns för konsten och behagen
 Blir hårets *fäste* jemte — kragen.

Då konstens penslar fritt få sväfva,
 De göra lätt i kroppsfigur
 En engel på makulatur
 Och kunna få så skön som Eva,
 En bild, för hvilken man kan bäfva.

Ditt hår, som likt en blomsterstacke
 Beskuggar urnan skär och fin,
 Är *hö* uti förgylldt porslin,
 Och halsen lofvar "upp för backe"
 Men ljuger, som en — *Alma-nacke!*

III.

Skämtsånger.

Ett dunderslag.

(Skizz.)

Uppträdande personer:

ROSALINDA LILJEGREN, (som nyss blifvit enka)
19 år.

GUNNAR BLOMSTERTAND, löjtnant, 23 år.

KAJSA, Rosalindas jungfru, 50 år.

Mamsell **ROSE MARIE** (åldern varierande).

ROSALINDA (sitter lutad mot ett bord
och gråter).

KAJSA, (som suckande nedtager tak-
nen, hvilka man hängt för fönstren).

Så har då frun nu blifvit enka!

Ja, herri Gud, nu är han död,

Och frun hann knappast riktigt tänka,

Så blef hon lemnad utan stöd — — —

Han var väl litet gammal redan,

Men han var hjertegod ändå, — —

Det märkes nog, att han gått hädan,
 Det är så tyst i hvarje vrå.
 Gråt inte så — — —

ROSALINDA (*visar hemst mot fön-
 stret*).

Har processionen
 Ren hunnit fara här förbi?

KAJSA.

Ack, jo! De sista sorgehjonen
 Nu här på tomten äro vi!

ROSALINDA.

Jag var så svag och likrädd sedan,
 Att jag ej kunde följa med — — —

KAJSA.

Det sade alla ock, emedan
 De alla sågo, hur' ni led — — —

(*Kajsa för ut lakanen*).

ROSALINDA (*spränger upp*).

Nu är jag fri! Ack, hvilken känsla
 Af glädje, mod och vaknad kraft!
 Det känns, som om man skulle pensla

Mitt hjerta med en gudasaft!
 Ack, om den långa "sorgetiden"
 Blott vackert skulle taga slut,
 Och jag från dessa vinteriden
 Till nöjets vårdans sluppe ut!
 Nu kan du komma, o, min Gunnar,
 Nu vill jag blott emot dig le
 Och mer än förr jag dig nu unnar,
 Nu är jag fri — — du friare! — — —
 Välsignad vare lungkatarren,
 Som sändt min Liljegren för hin!
 Nu är jag qvitt den gamle narren
 Och nått mitt mål, hans penningsskrin.

KAJSA (*turar in*).

En herre kom — — —

ROSALINDA (*afsides*).

Skall jag ge korgen!
 Låt se! (*högt med bedröfvad röst*)
 Hvad kan han vilja nu?

KAJSA.

Han bad, att få beklaga sorgen,
 Han gret, han ock, min stackars fru!

ROSALINDA.

Jag vill försöka då betvinga
Min bittra smärta på en stund — — —

KAJSA.

Jag får till främlingen då bringa
Det svaret från er egen mund!

(Rosalinga nickar bifall och Kajsa går. Strax derpå inträder en ung löjtnant i rummet.)

ROSALINDA.

Min Gunnar! *(omfamning)*.

LÖJTNANTEN.

Ack, min Rosalinda!
Förlåt, att jag ej hejdat mig,
Men inga lagar kunna binda
Min kärlek fjerran ifrån dig!

ROSALINDA.

Ack gerna, gerna jag förlåter
Hvad helst man gjorde mig i dag, — — —
Jag utaf glädje nu blott gråter,
Jag dansat mig helt matt och svag — —

LÖJTNANTEN.

Martyren, som nu bojan mistat,

Dess bild har Amor drag för drag
Med pil uti mitt hjerta ristat,
Jag ser den nu båd' natt och dag! *(hänförd)*
De ögon blå, den skära kinden,
O, denna mun, o, denna hals,
O, detta väsen, lätt, som vinden! — — —
Gif mig en kyss blott — — —

ROSALINDA.

Hvad befalls?

En kyss, en kyss! — — Jag måste undra —
Det var en önskan ock, minsann!
Om du helst hade bedt om *hundra*,
Men *en*, nej pass, det går ej an!

LÖJTNANTEN.

Du är dig lik, min huldgudinna,
Allt samma varma, glada själ!

(kysser henne).

Ack, jord och himmel nu försvinna — — —

ROSALINDA.

Nå, Gunnar — — — kläm mig ej ihjäl!

LÖJTNANTEN *(kysser henne ånyo)*.

O, låt mig då min längtan mätta!

ROSALINDA.

Tyst, Gunnar! — — dörrn är ej lås — —

LÖJTNANTEN.

Hvad är väl himlen emot detta — — —

ROSALINDA.

Ack Gunnar, Gunnar, jag förgås! — — —

Kläm mig ej så — — nå, nå, var stilla! — — —

Din skalk, du borde få en korg!

KAJSA (*rusar in*).

Frun, kattan spyr, det bådar illa! — —

Hvad — — hvad — — hvad ser jag! — —

Sådan sorg!

ROSALINDA (*stiter sig lös*).

Tyst, tyst, min vän — — jag är förlofvad!

(*buller utanför*).

KAJSA.

Hvad? — redan på begrafningsda'n? — —

Mamsell ROSE MARIE (*rusar and-
truten in*).

O, gläds, mitt barn! — — Gud vare lofvad! —

Din man — — var — — — skendöd!

LÖJTNANTEN (*slår sig för pannan*).

Åh, för fan — — —!

ROSALINDA (*rusar ursinnigt mot
mamsellen, men dånar på halftva vägen*).

Verldsdamerna.

Nu qvinnan småningom syns börja blifva van,
Att röra uti allt, blott icke uti maten,
Hon läser politik, ger kök och kärlek f—n
Och har blott detta mål: att blifva — *man*
i staten.

Ack, den som kunde se i nästa sekels bok,
Visst skull' man häpna vid, hur *flickorna* förtrampa
De bruk, som gälla nu. — Ja, det går rakt
på tok!

Dock verlden har ej ljus — man bränner
endast lampa.

En mö, som kärlek bytt emot filosofi
Och som på embetsväg sin utkomst söker vinna,
Plär nu till allra först försöka på att bli
En *lägre-folkskoleprounderlärarinna!*

Hon lefver, verkar, dör uti den fasta tron,
Att hon har medfödd rätt att männerna regera;
Hon drömmer endast om sin "emancipation",
Men ej att hon är född, att sin tur föda flera.

När hon bland unge män studerat medicin
Och petat uti allt och med sitt "oskuldsöga"
Trängt in i allt — i *allt* med ogenerad min —
Hvar finns dess blyghet då? — hos henne finns
den föga!

O, qvinna, qvinna, du, en stråle från Walhall,
Från Edens tid det enda goda, som blef lemnadt!
Hvi skall du svika så ditt milda, sköna kall
Och lösa det, som var till livvets gåta ämnadt?

Några drag ur smedgesällen

Klinkströms lefnad.

I.

Klinkströms fosforism öfver kärleken.

Det hör *hin håle* till att vara kär,
Fast föremålet ock en *engel* är;
Det är ett *helvete* förutan like,
Fast flickans öga är ett *himmelrike*.

II.

Klinkströms kärlek.

Klinkström vandrar ut, att fria
Till en flicka fin och nätt;
Denna kände hjertat klia
Långt för detta för en sprätt.

Klinkström stackaren fick korgen,
Ty han var en fattig f—n,
Men i glädje byttes sorgen,
Han blef kär ren andra da'n.

Han förklarade sin låga
För en liffig symamsell:
Fick en korg, då han ej våga'
Kalasera hvarje qväll.

Hos par enkor äfvenledes
Friar han en vacker dag,
Får dock korgen allestädes,
Ty hans "säkerhet" var svag.

Nu fick Klinkström plötsligt ärfva
Tvenne gårdar af en tant:
Friarbragder, förr så djerfva,
Nu gjorts lätt för någon slant.

När han nu gick utom skjulet,
Gjorde hvarje ungmö halt,
Lyckan tycktes vända hjulet,
Klinkström dyrkas öfverallt.